

[C. O. Pedersen.]

Jeg kan for mit Vedkommende fuldt ud tiltræde de Bemærkninger, der er gjort med Hensyn til Betydningen af disse Juristmøder. Hvis man har fulgt en lille Smule med, selv blot som Lægmand, som Ikke-Jurist, vil man ikke kunne fragaa, at de har haft deres store Betydning i Tidens Løb, og hvis den lille Bevilling, der her er foreslaaet, kunne føre til en videre Udvikling af disse Møders Betydning, vilde jeg hilse det med Glæde.

Da jeg nu alligevel har Ordet, vil jeg gerne gøre en Bemærkning i Anledning af den Udtalelse, der faldt om, at den højtærede Justitsminister ikke havde været tilstrækkelig forhandlingsvillig. Jeg havde egentlig det Indtryk, at Ministeren var i allerhøjeste Grad forhandlingsvillig, og det viser sig da endelig ogsaa deri, at Ministeren har accepteret den Nedskaering, som Venstre fandt rigtig. Det kunde jo godt være, at hvis andre Partier var gaaet ind i positiv Forhandling i saa Henseende og havde sagt, at saa og saa meget mente man kunde gaa an, saa og saa meget vilde man give, vilde Ministeren ogsaa have vist sig forhandlingsvillig deroverfor. Men jeg forstaar meget vel, at Ministeren ikke kan være forhandlingsvillig overfor en rent afvisende Holdning. Derfor, som Stillingen er i Øjeblikket, maa jeg mene, at dette Ændringsforslag bør fastholdes, og jeg vil opfordre Tingets Medlemmer til at stemme for det. Det forekommer mig, at vi for vor egen Skyld ikke kan staa os ved at vise os mindre gæstfri end de andre Lande.

Dahlgaard: Hvis den højtærede Justitsminister i Finansudvalget havde holdt den samme Tale, han har holdt her i Dag, vilde den højtærede Minister utvivlsomt nu have haft en Bevilling til det nordiske Juristmøde. Jeg sigter til, at Ministeren i sin Tale lagde Vægt paa, at der ved en saadan Bevilling blev givet officiel Godkendelse fra Statens Side af dette Mødes Betydning. Men dette har ikke foreligget. Det, som er meddelt os af Ministeren og Partiet, er, at man mente ikke at kunne gaa med til en Bevilling hertil paa under 7 000 Kr.

Den højtærede Minister sagde dernæst, at det var mærkeligt, at jeg slet ikke havde foreslaaet en anden Sum. Dertil skal jeg sige, at det er mig ikke klart, hvorledes den højtærede Minister kan kende mine Udtalelser i Finansudvalget. I øvrigt kan jeg meddele, at under den almindelige Forhandling i Finansudvalget i det sidste Møde forud for Betænkningens Afgivelse gav jeg

Udtryk for, at jeg mente, man skulde nedsætte dette Beløb i samme Forhold som Bevillingen til Veterinærmødet, som den ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen, omtalte, var foreslaaet nedsat. Det var der ikke Villighed til fra anden Side, derfor kom der ikke noget ud deraf. Det, jeg gav Udtryk for, var netop, at det var ikke Summens Størrelse, som var afgørende, men dette, at der blev givet officielt Udtryk for den danske Stats Velkomstønske overfor det nordiske Juristmøde.

I øvrigt er jeg ikke uenig med det ærede Medlem Hr. Hauge i, at dette Ministerium, som er saa karrigt paa saa mange Omraader, viser mange Gange en utilladelig Flothed ved de Forslag, de kommer med i Finansudvalget. Saaledes som Forholdene ligger, tror jeg, at den højtærede Minister, hvis han interesserer sig for den saakaldte officielle Godkendelse af Mødet, burde tage dette Ændringsforslag tilbage og derefter, som det ærede Medlem Hr. C. C. Heilesen foreslog, tage Spørgsmaalet op til ny Drøftelse ved Tillægsbevillingslovsforslagets Behandling.

C. C. Heilesen: Det ærede Medlem Hr. Hauge sagde, at hvis det drejede sig om en konkret Opgave med Hensyn til fællesnordisk Lovgivning, vilde Justitsministeren sikkert fremsætte Forslag til Bevilling til Løsning af denne Opgave, men som jeg før berørte, drejer det sig ved de nordiske Juristmøder — ogsaa ved det, som nu skal holdes i København — om konkrete Opgaver. Der findes, om jeg ikke husker fejl, i alt Fald to Spørgsmaal paa dette Mødes Dagsorden, der netop har til Formaal at undersøge Mulighederne for en konkret Lovgivning paa disse Omraader. Det ene er, om jeg ikke husker fejl, et forvaltningsretligt Emne vedrørende Betaling af Skat i de forskellige Lande, altsaa et Spørgsmaal, som har umiddelbar Interesse netop for Staten. Det andet er et processuelt Spørgsmaal vedrørende Konkurskreditorernes Stilling. Forholdet er altsaa netop det, at det er konkrete Opgaver, som det gælder om at undersøge, eventuelt at gøre til Genstand for fællesnordisk Lovgivning, Opgaver, som i højeste Grad maa siges at være Statsopgaver, altsaa derfor Opgaver af helt anden Art end dem, som vil kunne foreligge paa Møder af den Art, det ærede Medlem Hr. Hauge omtalte. Jeg tror derfor, at en nærmere Drøftelse af hele dette Spørgsmaal vil kunne føre til Enighed mellem Partierne, og jeg vil i Tilslutning til mine Udtalelser før henstille, at dette Spørgsmaal tages op til